

HUMORNÁ SONDA DO ŽIVOTA
ZTŘEŠTĚNÉ TRICÁTNIČE
A JEJÍCH VZTAHŮ

NESNAŽE ČESKÝCH SEXBYTOSTÍ

MICHAL
JEŽEK

NESNAŽE
ČESKÝCH
SEXBYTOSTÍ

Copyright © Michal Ježek, 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Cover © Pavla Filip Navrátilová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2873-2 (pdf)

MICHAL JEŽEK

NESNAŽE ČESKÝCH SEXBYTOSTÍ

Humorná sonda
do života ztřeštěné třicátnice
a jejích vztahů

Láska nás nešetří...

STŘEDA

Den D, leden, druhá středa po Novém roce. Sedím v baru U Princezny, popíjím gin s tonikem, sérum kuráže, a přemýšlím, zdali nedostanu infarkt myokardu z nervozity. Nebo vředy, žaludek se v momentálním rozpoložení scvrkl do velikosti rozinky. Čelit deseti neznámým mužům, dravě komunikovat, hledat ideální protějšek, svádět a koketovat. V hlavě si sumírui a přehrávám pravidla hry a všechny rady od Karličky, které mi stačila o silvestrovské noci v Krkonoších předat:

- rychlorande je jednokolové;
- máš proti sobě deset chlápků, kteří se přemísťují, ty máš pevnou pozici, jistotu stálého stanoviště;
- mužský protějšek stráví u tvého stolku přesně pět minut;
- na stole je k dispozici lístek pro hodnocení a poznámky, tvojí povinností je ohodnotit od jedné do deseti, kde jedna je nejméně a deset nejvíce;
- můžeš využít pomocnou berličku v podobě konverzačních kartiček, v nouzovém případě, že by stála řeč, si můžete otázky předčítat jako ve škole;

- na konci odevzdáš hodnocení se zaškrtnutým políčkem „chtěla bych se seznámit“ u muže nebo mužů, kteří tě okouzlili, a naopak. A pokud tak učinil i protějšek, domluví ti druhé rande, které už bude jen a jen ve vaší režii.

Teorii mám v malíku a nezbyvá mi než si zodpovědět, z jakého důvodu tu vlastně sedím. V koutě baru, osamělá žena, nervózně žmoulající skleničku s pitím, čekající na zázrak. Poslední dva roky jsem měla v hlavě jasnou vizi: do třiceti mít perfektně fungující vztah, svatbu, mláďata a hnízdo o minimální velikosti 4+kk na kraji Prahy. Výsledek k dnešnímu datu? Nemám ani jedno. Nula. Nic. Šedo až temno. Stavbou těla nevypadám podle kolegyně v práci úplně nejhůř, „vymazlená laskonka“ říkají, když se lascivněji obléknu. Sportovní figura, černé vlasy střižené do podkovy, příjemný usměvavý národyspojovací kukuč podobný francouzské herečce Audrey Tautou za mlada. Problém nebude ve vzhledu, ale v tom, co nese krk, mojí hlavě. Jak ráda říká mamča, když jsem jako mladá stála frontu na *semtele*, tak mi museli naložit obří porci a ještě mi dvakrát přidat. Do novoročního předsevzetí jsem vlétla jak uragán. Ptám se proč? Ke konci roku došla síla na to budit se každé ráno s pocitem prázdnoty. S pocitem, že v životě chybí partner. Samota je nemoc, láska je lék, říkávalo se. Chci jen milovat a mít normální vztah, který není založen na automatismu, hazardérství a těžkopádnosti, nic víc, nic méně. Trochu klišoidní požadavek, ale životně důležitý. Poctivá esence

života. Dnešní večer může dát mému životu smysl a distanc mé osamělosti. Chci všechno změnit. Jako Bridget Jonesová se svým deníkem, jen víc a rychleji. Začít pěkně od začátku. Do třicítky to byla na poli vztahů jen dlouhá řada nešťastných příhod a přešlapů, jako by se mi v tomto období amputovalo z těla veškeré štěstí. Na druhou stranu, kdyby to dnes nevyšlo a nikoho bych si z přítomných nevybrala, není problém vyzkoušet vztahového psychologa, meditace, měsíční detox anebo kurz sebepoznání v Indii, kde bych pochopila samu sebe a viděla vše z jiné perspektivy. Nebo při svém štěstí chytila břišní tyfus a salmonelu. Dnes se láme chleba. Večer, na který mě přemluvila nejlepší kamarádka Karla. Organizovaná rychloseznamka. Speed date!

„Hanako, nemusíš se ničeho bát, zaručeně to bude nejlepší večer tvého života. Věř mi!“ jako bych slyšela Karličku básnit, když jsme spolu trávily poslední den v roce.

„Rychlorande je geniální příležitost! A navíc, v baru U Princezny je atmosféra jiná, mysteriózní, vášnivá, erotic-ká, sálá z toho kouzlo Paříže, to tě pohltí. Dej na mě, jsem rychloseznamovací legenda,“ sázela jedno pozitivum za druhým Karla, připitá, rozjetá a extravagantní.

Pantomimickou prosbou k očím barmanky prosím o stejné pití, které jsem právě dopila, gin s tonikem a plátkem citronu. Barmanka, mladá slečna v lehce erotickém, králičím kostýmu, přesně ví, co se od ní sluší a patří, a začíná připravovat sklenku s ledem.

„Hanako, víš, co se říká, za jednu sekundu člověk pozná, jestli se mu někdo líbí. Za jednu minutu, zda by jej

dokázal milovat, a za pět minut zjistí, jestli by s tou osobou dokázal strávit celý život. Je to vědecky dokázané, opravdu, bylo to ve *Vlastě!*“ vzpomínám na Karliččina vyřčená moudra ohledně vysvětlení pětiminutovky na jednoho muže a říkám si, že doteď pro mě bylo seznamování lehké asi jako dostat vymáčklou zubní pastu zpět do tuby. Karla mi vtloukala do hlavy, že největší výhodou rychlorande je, že nedojde na odmítnutí, výsledky se člověk dozví až zpětně. Ovšem vím, že s mojí naivní povahou a drzým ironickým jazyčkem nebude rychlorande žádná selanka. S Karlou jsme vymyslely plán jako z Freudovy psychoanalýzy, který a) minimalizuje můj čas mluvení a b) maximalizuje úspěšnost, a to nastavením jednoduché strategie: v úvodním zdvořilostním představení prolítnout obecné informace typu práce, koníčky, záliby a poté vydolovat, co daný protějšek nikdy nikomu neřekl, jaké je jeho největší životní tajemství! Tato strategie by mohla fungovat, přece jen slovo je prvotní hřích, nechám mužský protějšek se pěkně vypovídat a mezitím jej budu zkoumat, analyzovat, snažit se číst v jeho očích a gestech, ověřovat, jestli nelže a jak na mě působí vizuálně, a interně se ptát svého mozku a srdce, zda bych dotyčného dokázala milovat. To vyjde, musí!

Karla bonvivánsky dodala: „Navíc ty, Hanako, ty máš tak zvláštní auru, člověk by ti všechno vyklopil, se vším se ti svěřil, to je těma tajemnýma očima, člověku nastavují zrcadlo a pak má prostě tendenci mluvit! Je to tvoje tajná zbraň, využij ji!“

V baru U Princezny, který je uvnitř zařízen ve stylu francouzského kabaretu, to praská ve švech. Díky karmínovým stínítkům světel je bar nonšalantně ozářen do temně růžové barvy, voní všemi parfémy od Versaceho, Armaniho, Vichy až po fáčko. Ne všechny dámy, které popíjejí v baru, jdou dnes na rychlorande. Některé účastnice využívají kamarádky jako morální podporu, jiné jako obyčejný doprovod, ale je vidět, že ty, které jsou dnes na stejné lodi jako já, se snaží po očku analyzovat, a využívají k tomu každou chvíli, konkurenci ostatních ženských protějšků – jejich figur, zvoleného oblečení, stylu chování a vizuální krásy. V hloučcích se špitají strategie, jak v pěti minutách vyzrát na mužské protějšky, neuříznout si ostudu a jak zlikvidovat všechny protivnice.

Karla před novým rokem lapidárně vysvětlovala, že chlap je velice jednoduchá bytost, že oční kontakt je stejně důležitý jako prsní. Z tohoto prsního důvodu jsem dnes zvolila hlubší výstřih v přiléhavých minišatech, které jak dílky puzzle zapadají k mé sportovní postavě.

Táta by řekl: „Šmrncovní dcerečka, ideál něžné ženskosti, čiši z tebe flirtovní magnetismus!“

Máma by dodala: „Vypadáš jak kurva, takle do společnosti nemůžeš, mazej se převlíknout!“

Úplně mi to zvoní v hlavě.

Do baru vstupuje paní s černými deskami. Organizátorka tohoto rande večera, která nás žene o patro níž, do prostorného sálu se stolečky. Sál voní po levanduli a s přiškrcenými světly. Intimo pár exeláns. Organizátorka

si projíždí docházku z jmenného seznamu, který drží v ruce, a jednotlivé ženy se jí postupně nahlašují.

„Hana Kondasová?“ hlásí organizátorka do davu.

„Zde,“ vychází ze mě nesměle. Nejraději bych si na kartu zadala přezdívkou, kterou mě všichni oslovují, Hanako, přece jen tvar Hana nepoužívám, ale pro dnešní večer je oficialita lepším nástrojem. Posazují mě ke stolku číslo pět. Zběžně prohlížím konkurenci z řad děvčat, některé kousky jsou opravdu nádherné. Mladé dámy, ale i ženy ve středních letech. Pouze dvě vyplňují prostor trochu víc, ale ty mají také své kouzlo a šmrnc. Ze všech září emocionální, fyzická i chirurgická krása. Nalevo od mého stolku peroxidová, zbotoxovaná sportovní blondýna, trojnásobně hlubší výstřih než můj, vkusně tvarované silikony, na krku perly, že by se s nimi zadusil i sysel, a lehounce okousaná zubem času. Přesto dračice, která si jde jistě za svým. Napravo ode mě samička trochu plnějších tvarů v retro sukni, halence, saku a s masivně rtěnkovou pusou. Vypadá, že by si tady dneska nejradši našla ženicha a hned ho odtáhla za flígr k oltáři. Domov má stoprocentně šmrncovně uklizený a provoněný bylinkami a čerstvě upečeným štrúdlím. Což mi připomnělo, že bych se mohla naučit péct. A vařit. A štrúdl bych si dala. Mozek mi odbíhá od reality. Zpátečka! Rekalibruju myšlenky. Soustředím se. Ufff...

Pánové to dnes budou mít opravdu těžké a my, respektive já, taky! Začínám panikařit, jedna dva tři, počítám si, nádech až do bránice, výdech, nádech, techniky zvládnání stresu přestávají fungovat. Stagnují mi všechny čakry, emoční

zoufalost vzrůstá, v tomto případě je důležitá adaptabilita, ale blokuji se základní funkce, potřebovala bych dostat lávovým kamenem přes hlavu! Být v klidu a neděsit se! Opakovat si: „Hanako, neber to moc vážně, je to jen obyčejné rande!“ Organizátorka vhnání netrpělivě čekající muže z vedlejší místnosti. Všechny účastníky prosí o pozornost, v rychlosti přežvýchává pravidla dnešního večera, která mám od Karličky nabiflovaná, a líbezným hlasem oznamuje: „Dámy a pánové, můžeme začít...“

Na čele si prsty ruky provádím malý křížek pro štěstí a určuji předběžnou anamnézu pána, který se ke mně řítí. Dle letokruhů vrásek odhaduji tak třicet až pětatřicet let. Retro svetr s károvaným vzorem od babičky. Na očích tlusté škopky, počítám šest a půl dioptrie pro každé oko. Na hlavě nemá normální účes, ale takovou tu kokršpanělkou, kudrnatou beranici, kterou nosil Jarda Jágr v začátcích kariéry. Pravděpodobně bude povoláním programátor, vědátor, učitel nebo úředník. V případě, že by to náhodou vyšlo, bude to víc než zajímavé...

PÁN Č. 1 ANTONÍN

„Dobrého dne, je krásné viděti vás, Antonín jméno mé. Říkejte mi, prosím, Tondo. Povoláním pedagogický pracovník na katedře bohemistických studií,“ představuje se Tonda krasopisným archaickým vyjadřováním a stylovou rétorikou. Úsměvem mu uděluji čestný doktorát z laskavosti.

„Hanako..., tedy Hana,“ žbrblám nervózně.

„Hana, krásné jméno. Znamená Bůh je milostivý. Mohl bych se tě na něco zeptat, Hano?“

„Jistě, od toho jsme přece tady,“ tréma ze mě opadává, není se čeho bát. Nejdůležitější je, že moderování našeho rozhovoru přebírá Tonda.

„Chodíš do bazénu? Jak často se koupeš? Vydržíš dlouho pod vodou? Jsi ve znamení Vodnáře nebo Ryby? Piješ přinejmenším pět litrů vody denně... omlouvám se, že blábolím! Opravdu se omlouvám,“ mele Tonda podivné otázky roztěkaným hlasem, odhrnuje hustou ofinu a otírá pot. Není to úplně sexy, ale pokračuje nebojácně v konverzaci.

„Promiň, naskytl se mi na tebe líbivý pohled. Někoho mi strašně připomínáš. Neuvěřitelná podoba. Srdečník se

mi roztočil jak orloj. Musím se napít, přijmi mou omluvu, Hano.“

„V pořádku, Tondo, nic se neděje, nikdo tu není bez nervozity,“ klidním hektický začátek naší konverzace a sleduji, jak Tondovy kostnané prsty berou skleničku s vodou, kde se hladina zkrabatěla jak při zemětřesení o síle pěti stupňů Richterovy škály.

Jsem zvědavá, a tak se ptám: „Nevadí, Tondo, ale to jsi mi vyrazil dech. Koho ti připomínám? Jestli se mohu zeptat napřímo.“

„Věz, Hano, že vypadáš přesně jako žena, kterou jsem poznal o prázdninách. Díky této osobě mě mají všichni kamarádi za blázna. Ale to, co se stalo, bylo skutečné, přísahám!“

„Tondo, prosím, je přece naším úkolem zjišťovat jeden o druhém informace, to je, oč tu běží, à propos, určitě mi můžeš říct své tajemství s onou bytostí, povídej, budu ráda,“ filozofuji a snažím se udělat dojem květnatou češtinou a dohnat Tonda k vyprávění, nastartovat svoji strategii v dolování tajemství.

„Za normálních okolností bych ti to neřekl. Nechci, aby mě hned první děvče na rychlorande mělo za blázna, ale ta podoba! Neskutečné. Dobrá, vše ti vysvětlím. O prázdninách jsem byl s pár kolegy z katedry na dovolené v Chorvatsku. Ostrov Krk. Nádhera. Mnoho Čechů, teplé moře, bodavé sluníčko. První večer jsme si objednávali koktejly, střídali piña coladu a cuba libre. Míchal jsem lahodné pitivo, až se mi nevědomky zamotal žaludek do klubíčka

a musel jsem se jít projít, abych si to v břichu napravil do stavu normálna. Jako plachý vlastenecký autor veršů jsem za chůze komponoval, hledal tiché místo u vody, kde bych se mohl oddat vlastní tvorbě a zrelaxovat žaludeční stěny po náporu míchaných koktejlů. Ušel jsem kilometr mimo civilizaci, usadil se na krásné oblázkové pláži a nasával vůni moře a borovic. Jen já, šum odlivu a kreativní myšlenky. Zavřel jsem oči a přemýšlel. Ani ne za minutu mě z tvorby básní o moři a bytí vytáhl pleskavý zvuk. V dáli jsem zahlédl tělo, ve večerním šeru nebylo rozpoznat, o koho jde, ale bylo zřejmé, že dotyčný je v problémech. Zařadil jsem nejvyšší rychlostní stupeň, což pro mě, člověka nedotčeného sportem, jen literaturou, bylo opravdu těžké. Doběhl jsem k dané osobě a to, co jsem viděl, mi vyrazilo dech.“

„Co tam bylo, Tondo?“ zapojuji svoji maličkost do příběhu, ve kterém hltám každé slovo. Ukazuji proaktivitu.

„Spala tam částečně na pláži a částečně ve vodě nádherná žena. Do půl těla nahá, nikdy jsem neviděl hezčí vlasy, úzký obličej, krojenou pusu, prsa ideálních tvarů a velkou ocasní ploutev, pokrytou zlatohnědými šupinami, která se táhla od břicha dolů...“

„Prosím?“ koukám vytřeštěně na Antonína a Antonín na mě. Tonda má v obličejí tak kamenný výraz, že kdybych ho připoutala na detektor lži, jehla na papíru by se neodchýlila ani o setinu milimetru. Vše myslí smrtelně vážně.

Viz Blázen.

Viz Maniak.

Viz Halucinace.

„Jak jistě tušíš, byla to mytická bytost, mořská panna!“ vysvětluje Tonda.

Připadám si jako ve špatném snu, kde mi akademik Tonda prezentuje zážitky s mořskou pannou a já mu musím věřit. Štípám se do předloktí, abych se ujistila, že to není sen. Tonda je tady. Já jsem také zde, vnímám svůj hluboký nádech a tlukot srdce a všechno plyne ve stavu reality. V zajímavosti přítomna. Tohle nemůže být sen.

Já na to nechápavě Tondovi: „Jak... jsi... reagoval?“

„Zaklekl jsem k ní a lehce do ní šťouchl. Pohnula se a otevřela oči. Mozek mi říkal: ‚Uteč, Antoníne, nevíš, co má za nemoci, rybí mor, mořskou kapavku, nebo tě může zatáhnout do vody a utopit tě,‘ a další a další destruktivní myšlenky se mi honily v šedé kůře mozkové. Tomu oponovalo srdce, chrabré a bijící na poplach, že musím této ženě, krásné a polonahé, pomoci. Občanská povinnost v chorvatské pustině. Upřeně jsem na ni hleděl. Cítil jsem aktivitu rybích feromonů, které se synchronizují v době rozmnožování. Byla to plachá nymfa a měl jsem sto chutí ji políbit. Jediné, co jsem ze sebe vydal, bylo trapné *ahoj*.

„Jak se jmenuješ?“ oplatila pomalou mluvou a já se v duchu ptal, jak je možné, že mluví česky?! „Mořské panny jsou mnohojazyčné,“ odpověděla, aniž bych se zeptal nahlas. Hravě plácala ocasem do vody a já si k ní přisedl. Prohlížel jsem si ji od hlavy až ke konci ocasu a neustále se vracel k jejím prsům a nádhernému obličejí. Její pohled byl pronikavý a až ostýchavě vražedný, ale pociťoval jsem náznaky koketérie. V mozku se mi hemžila miliarda otázek

z biologie a zdravé logiky, ale v momentě, kdy jsem otevřel pusy a chtěl vyslovit jednu z mnoha, si mě přitáhla a políbila. Chutnala evangelicky božsky a trochu slaně, ale přitom jemně, asi jako ten nejdražší kaviár. Menší vlny se o nás rozbíjely, byl jsem durch promočený a vysvlékl se do slipů. Opřela o mě svá prsa, která se přilepila na mou holou hrud' bez jediného chlupu. Váleli jsme se po ostrých kamíncích menší chorvatské pláže. Odkryti světu, odevzdání touze a vášni...“

To je mluva, panečku, hraje mi v hlavě milion otázek, několik vykřičníků a hlavně živý obraz spalující vášně Tondy a mořské panny. Otázkou je, jestli je Tondův příběh pravdivý, nebo je to jen výplod jeho fantazie, lávka mezi realitou a paranoií. Nevypadá, že by lhal. Jediné, co vím jistě, je, že jsem chyběla na hodině přírodopisu, kde se probíralo rozmnožování mořských panen. Přikládám to zmatku ve školských osnovách.

Antonín pokračoval: „Drž mě pevně a nepouštěj,“ šepkala mi do ucha. Jezdil jsem jí rukama po celém těle, struky na prsou měla tvrdé jak modurit. Jeden jsem uchopil ústy a sál. Rukou jsem sjel pod podbřišek a... nejdůležitější součást na ženském těle, vyjma inteligence, jsem nemohl najít. Vagínu. Omlouvám se za ten slovník, ale nevím, jak to jinak definovat, Hano.“

„Za to se neomlouvej, nejsme přece ve školce, má ji každá suchozemská žena, respektive mořská panna,“ odpověděla jsem edukativně a dál hltala Tondův prapodivný příběh v plných dávkách.

„Z biologie mi vyvstala myšlenka, že ryby mají pouze močopohlavní orgán, rybí kloaku. Netušil jsem, kde by mohl být tento lotosový květ na jejím těle situován. Rukou jsem dál zkoumal spodní oblast, marně šmátral a hledal jeskyňku a místo, kam by se mohl vložit penis. Nic. Stávala se z toho krapet schizofrenní situace. Pocítil jsem rozpolcenost, ale uvědomil si, že krásná noc nemusí vždy končit milováním, přeci jen moje intimní večery začínaly a končily čtením poezie. Budu na svém.“

„To je krásné, Tondo!“ chválím člověka, který dokáže ženě předčítat z Nezvala nebo Bezručě a matně vzpomínám, jestli mi někdo složil alespoň náznak básně. Maximum romantiky, kterou jsem byla obdarována, bylo psaníčko od nejmenovaného chlapce na střední škole, kde byla otázka, zdali náhodou nejsem úkol z matematiky, že by si mě hodil na stůl a dělal celou noc. Trapně pubertální. Tonda je jiný kábr.

„Po chvíli jsem přesunul ruce nahoru a nechal pátrací akci na pokoji. Vískal jsem ji ve vlasech, měla tam také malé mušličky. Poté jsem pozornost přenesl na spodní ploutev, byla krásně tvarovaná, hned mě napadlo, jestli chodí do fitka..., což bylo ve Středozemním moři nepravděpodobné, ale bezpochyby ji měla vysportovanou z plavání. Viděla v mých očích bezmoc a cítila jistou nezkušenost s mořskými pannami. Vzala mě za ruku a takovým zvláštním podhmatem zavedla můj prostředníček pod šupinu cirka patnáct centimetrů pod pupík. Bylo tam vlhko a kluzko. Jako malý kluk jsem vždycky záviděl Flundrovi,

kamarádovi mořské víly Ariel, že ji může sledovat za korálovým útesem a plánovat s ní budoucnost, a mně se to právě přihodilo. Žít život, tady a teď! Těsně před souloží není dobré myslet na budoucnost, ale už jsem se viděl, jak ji představuju rodičům a koupeme se spolu v Máchově jezeře. Já na šlapadle a ona vedle mě skáče z vody a provádí tričky jak při delfíní show. Večer bych ji ve vodní posteli namácel žínkou, a kdyby se cítila vysušená, koupil bych trochu větší bazén pro lachtany, kde by si mohla hovět.“

Jsem úplně zmatená, tak se Tondy slušně ptám: „Tondo, došlo tedy k něčemu, jak to říct slušně, fyzickému? Nééé že by mě nezajímaly detaily, ale... zajímaly, hodně, když jsi ten příběh tak nakousl!“

„Ano, Hano. Člověk je věznem situace, dokud si neuvědomuje, co se děje. A tohle bylo reálné! Pokračovalo to tím nejhezčím možným způsobem. Promiň, že to popíši, jak jsem to prožil, s tebou se člověk cítí neskutečně uvolněně, jako by ti chtěl převyprávět celý život! Chvíli jsem ji osahával rukou a poté si mě na sebe převalila. Neustále jsem z ní sklouzával, celá její ploutev byla báječně slizká, pro představu, asi jako když se člověk válí po mokřím kajaku z druhé strany. Pohyboval jsem se v ní natěsno, netušil jsem však, kolik vydržím, ale ten pocit, ten pocit byl tak nádherný, potěšující, příjemný a magnificentní. Po chvíli mě shodila na kamínky, lehla si na břicho a celou spodní ploutev ohnula opačně až na záda. Rukou mě pobídla, abych k ní přistoupil zezadu. Opět jsem se do ní mohl vnořit. Tát a užívat si každý pohyb přírazu. Nozdry se nám oběma

rozšiřovaly, její plíce a žábry nabíraly stále více kyslíku a její hlava byla otočená, aby ji ostré kamínky neřezaly v obličejí. Kolena se mi drala do krve, ale bolest byla přebita rozkoší. Mohutný finiš přišel během půl minuty. Mocně jsem naposledy přirazil v rytmu vzdechu mořské panny. Vyndal jsem oplhlého vaváka, na kterém se mi udělaly varhánky. Poté se otočila a já se k ní vyčerpaně přitulil.“

„Pane jo, Tondo,“ kývám hlavou s mírným červenáním v tvářích z Tondova mořskopanenského porna.

„Jmenuji se Muriel,“ zašeptala mi potichu do ucha a postulovala s výrazem naprostého potěšení, že tento zážitek byl pro ni nejkrásnějším milováním se suchozemským živočichem, který kdy zažila. Ráno jsem se vzbudil, fyzicky rozložen na atomy. Kolena rozervaná na krev a na celém těle drápance. Byl jsem pokryt od hlavy až k patě slizem a šupinami. Abych se přesvědčil o realitě, zajel jsem rukou dolů a zjistil, že mám bronného kuóne úplně zmoženého a testes kompletně prázdné, placaté jak zobák kachny. Nádherný pocit a jasný důkaz sexuální činnosti. Nebyl to sen, nemohl být, na to to bylo příliš reálné. Hned mě napadlo, že jsem si nevezal její číslo nebo adresu, nevím, jak bych ji mohl kontaktovat, prostě nic. Vše jsem na hotelu sdělil svým kamarádům.“

„To je krásné! Taková romantika na pláži. Jak to vzali kamarádi?“ vyzvídám v netrpělivosti a tajně doufám, že Tonda není účastníkem zájezdu pacientů psychiatrické léčebny k moři.

„Smáli se mi. Usoudili, že podle toho, jak vypadám, jsem pomiloval vyplaveného tuňáka v keři agáve. Následujících pět dní jsem na stejném místě čekal na Muriel. Volal její jméno. Ale považ, kdyby to byla náhoda, co ty šupiny, co ranní pocit večerního milování! Muselo to být reálné, muselo, Hano! Ale láska nám nepřála, datum její expirace vypršelo po jedné noci. Proto jsem zde, v baru U Princezny na organizované rychloseznamce a hledám podobné typy a nevím, jestli to je osud, ale ty jsi Muriel opravdu podobná!“

Ohradila jsem se: „Tondo, v čem? Vždyť nemám ploutev!“

„Vypadáš trochu jako japonská ryba kapr koi. Určitě máš ráda bazén, sushi, film *Vodní svět* a zajímalo by mě, jak dlouho vydržíš pod vodou...“

„Antoníne, to myslíš vážně?“ nevěřícně zírám Tondovi do očí a přemýšlím, kdy se tón v jeho hlasu transformoval v naléhavost a agresi a přirovnal mě k japonské oranžové rybě.

„Zcela, Hano! Nezlob se, ale tak dobře jako s tebou jsem se s nikým necítil, a to se známe něco málo přes čtyři minuty. Dokážu, že nelžu!“ Tonda vyhrnuje rukáv a tam zraje čerstvé tetování mořské panny. Zhnisané, škaredé, zapáchající.

„Začalo to trochu mokvat, když jsem s tím šel hned druhý den do silně chlorovaného bazénu, pálí to jako čert. Předpokládám bakteriální infekce. Zkoušel jsem výdrž své kolegyně z práce... začala se topit, když jsem ji na sílu

držel pod vodou,“ vysvětluje Tonda a já se lehce sunu se židlí dozadu. Třeba je schopný všeho, ale ryju do Tondy dál: „Tondo! To je sranda, že?!“

„Není, moje budoucí musí obstát ve vodě stejně jako Muriel.“

Okamžitě si představuji milování u vody. Milování je buď dramatické, erotické, komické, nebo exotické, pokud poznáte opravdového exota! A tím Tonda rozhodně byl.

„Hano, prosím, zanes dobrého hodnocení, půjdeme spolu na rendez-vous do bazénu, bude se ti to líbit, slíbují!“

„Určitě dám vysoké hodnocení, Tondo!“ lžu v duchu vysoké školy diplomacie, abych hned prvního nezklamala.

Zní zvuk gongu pro výměnu partnerů. Tonda dělá psí oči a spojuje ruce v prosbu. V prosbu, která nebude nikdy vyslyšena. Zapisuji jeden bod z deseti a silně zaškrtávám X u políčka *nechci se seznámit*. Přísně, až krutě. Tohle by neklapalo. Z představy, že mě Tonda na prvním rande topí a zkouší kapacitu mých plic výdrží pod vodou, se mi udělalo blivno.

Další na řadě, druhý pán do klubu, se již řítí od vedlejšího stolku peroxidové dračice. Vypadá jak herec Sherlocka Holmese Benedict Cumberbatch. Polo tričko Ralph Lauren, moderní černé sako upnuté na tělo, béžové kalhoty a kožené mokasíny. Elegán s krátkou patkou na hlavě.

Pojďte sem, pane sympaták. Přistihuji se, že si pro sebe mluvím jak Karlička o silvestru.

„Ahoj, koťátko,“ vypadává z něj donchuánsky, sotva dosedl na židli proti mně...

PÁN Č. 2 ROBERT

„Vskutku delikátní kus květinčky, že ano?“
„Kde?“ ptám se a netuším, která bije.

„Ty přece! Zeptám se na jedno, Hano, víš, co by Viewegh rozhodně nenapsal?“

„Co prosím?“ snažím se pochopit, co to Robert tlachá.

„To, že jsi opravdu krásný nevybroušený diamant, poslední šperk, který chybí v mé šperkovnici. Robert Baar, spisovatel, bohém, bonviván, milovník žen a drahých vín! Určitě jsi četla některou z mých knih, že?“

„Roberte, nečetla!“ přehrávám si v mozku české spisovatele jednadvacátého století, ale Roberta jsem na seznamu nenašla.

„A četla jsi Viewegha?“ přichází s dalším dotazem Robert.

„Ano! *Báječná léta pod...*“

„Tak to je vágní, vrchol nevkusů!“ přerušuje mě hrubě Robert.

„Hano, vypadáš, že jsi chytrá, pohotová a psychicky vyrovnaná. Nebudu to říkat, ale docela mě překvapuje, že jsi žena a čteš takovou brakovou literaturu...“

Existují typy lidí, co vám okamžitě lezou na nervy, a jeden takový případ seděl metr přede mnou a nahlodával moji psychiku. Opravdu stačilo pár sekund, abych zjistila, že mezi mnou a Robertem je kilometrová morální propast.

Ptám se s ironií v hlase: „Roberte, než to ještě vyšperkuješ, co taková bohémská povaha člověka jako ty dělá na těchto akcích? Po tobě přece musejí ženský šílet!“

„Nepopírám, že ženy šílí! Důvod je prostý, nudí mě lov v barech. Po poslední zkušenosti si dávám pozor...“ Aniž by Robert dokončil myšlenku, skáču mu neurvale doprostřed věty, držíc se své strategie dolování tajných informací: „Poslední zkušenosti? Roberte, co se stalo?!“

„Má to návaznost na moji práci spisovatele. Jak víš, psaní je nejkreativnější povolání téhle proklaté digitalizované doby. Spisovatel tráví dvanáct hodin denně uzavřen jen se svými myšlenkami, uzavřen v kleci nápadů a hlubokých frází. Tato samota lehce vyvolá deprese, migrény, chronickou únavu, problémy se spánkem. Je dokázáno, že minimálně třikrát za život je profesionální spisovatel hospitalizován pro totální psychické vyčerpání. Nebojím se tvrdit, že spisovatel má právo na život! Má právo na sex. Kdyby nebylo kvalitních spisovatelů, co bys četla? Jen pseudoliteráty a brakové psance, že? Ale o tom se budeme bavit až u mě, to se musí podrobit hlubší analýze!“

Vměšuji se Robertovi do jeho úvah: „Jako bych nic neřekla, Roberte!“

„V pořádku, Hano, dost oťukávání. Mohl bych tě pozvat do své svatyně neřesti, řekni mi upřímně, jaké máš ráda milování? Doufám, že jemné a pomalé. Můžu ti nastínit, jak by vypadal náš intimní večer?“

„To bych byla moc ráda, Roberte, kdybys neudělal!“ odsekávám.

„To máš dar odpovědět pokaždé opačně?“ odpovídá Robert arogantně bojovně.

„Prosím?!“

„Nepros a nech mne vše dokončit! Máme povinnost strávit zde pětiminutovku sebezpoznáváním, co si to trochu okořenit erotikou? Neodmítej, co neznáš, žádná neodmítla! Bude to stát za to.“

Dejte mi narkózu, rychle. Nenechám se tímhle bohémským pozérem zastrašit.

„Roberte, neřeknu a nepůjdu s tebou nikam a v hlavě si budu cenzurovat vše, co vyjde z tvé pusy, dokud mi nepovíš, co se stalo. Tak hrozné to být nemůže, ne?“ aplikuji reverzní psychologii a snažím se z Roberta vydolovat jeho tajemství.

„Hano, ty jsi typická vzpurná žena, miluji když ženy bojují. To víš, muži mají tendenci vše zjednodušovat a ženy jsou velice jednoduché bytosti,“ provokuje Robert a mně se z tohoto fanatického narcise krouťí palce u nohou.

„Dobře, když ti povím, co se stalo, dostanu v hodnocení deset bodů? Chceš takto smlouvat, myslím, že bych desítku dostal i tak, ale dobře...“ Robert si bere čas na dokončení věty.